

[kiszvárdai.lapok]

XI. évfolyam 5. szám – 2009. június 23., kedd

„évek óta be nem teszem a lábom a színházba, de szeptemberben mégis csak megnézem a kolozsvári új stúdióépületet.”

Tovább: 6. oldal »

„A színházi sajtót többnyire a szakmabeliek olvassák, de sokszor olyan »szakemberek« írnak, akik nem ismerik a színház gyakorlati oldalát. Kevés olyan kritikát olvastam, amivel színészként tudtam volna kezdeni valamit, de talán ezt nem is kell elvárni.”

Nagy Alfréd

[fókusz]

Bélgáz-revü

Terápia – Szabadka

[komment]

„Felvilágosította Kisvárdát szexuálisan.”

B. T. – Nagyjából harminc éve majdnem egyszerre lettem drámatíró és rendezőnyúzó firkász (közben szakcsinovnyik a Színházi Társaság jogelődjénél). Mindig az hiányzik az életemből, ami éppen öszeegyeztethetetlen a soros hivatalommal. Keresem a közti feladatokat. Ilyen volt, amikor 1985/86-ban tevékenyen részt vehettem az egri társulat újjászervezésében. Szeretek háttérember lenni, s a színházban is szeretem a háttérsikereket. Pécssett például az én fődíjamat A képzelt beteg nyerte.

Megkérdezték, hogy Maeterlinck és Christopher Durang szövege – ha úgy tetszik, a csíkszeredaiak és a szabadkaiak előadása – közül melyikről szeretnék írni; a felnőttesebbet választottam.

Hazudok. Nem a felnőttesebbet választottam, hanem Béres Mártát. Végzős hallgatóként nyugözött le először Armande Bėjart Molière szerepében (Bulgakov: Képmutatók cselszövése), hogy a Negyedik nővér Tányajaként menten rá is tegyen vonzalmamra egy lapáttal.

Most egyből ráakadt a tekintetem a nyitott színpadon. Ültek még kívülről öten a két oldalfal síkjában. Hátral vetítövásznon zárta le a teret, előtte két presszóasztal két-két kerek ülőalkalmatlansággal. A vászon tövében diszkós/házimozis metáltömb, két mikrofonnal.

A párosan felrakott berendezés mélyen funkcionális és ráutaló: párkapcsolatokról lesz szó, s amint az időtartam-prognózis sugallja – egy óra harminc perc szünet nélkül – a diskurzus aligha korlátozódik majd az egyetlen, hagyományos kapcsolatfajta.

Élőfurakodóként – leszámítva a zsűri számára tapétázott székeket – viszonylag szabadon választhatok magamnak helyet. A választás rögtön a nyitánykor telepaticusnak bizonyul. A fal síkjából előlépő színészek élénk sorakoznak, s Béres Márta éppen velem szembe kerül. Kisugárzaskarizma ide-oda, a második interaktív játéknál galádul megcsal Fábry Sándorral: találkára hívja éjszakára a Művészetek Háza kávézójának teraszára.

Lassacsckán aztán észreveszem a falsíkból előbújó további játszó személyeket: Erdély Andrea, Mészáros Árpád, Mészáros Gábor, Mikes Imre Elek és Ralbovszki Csaba – egyformán tehetségesek. A nyitányban persze azonosnak látszanak, különös tekintettel az arcukat elfedő szakkönyvekre, amelyek csak a címükben különböznek, a tartalmukban nem: a szexuális önmegvalósítás alapművei.

Az expozíció mégsem egészen előlnézeti. Hátsó nyílási megközelítésben vizsgálja, mennyire demokratikusan van teremtve a két nem, egyformán jellemzi-e a bélgáz-kibocsátás a férfit és a nőt. Mennyi termelődik, s milyen mozdulatokkal kísérve távozik a szervezetből, ha az illető színigazgató vagy sztárpolitikus. A nőt aligha jellemzi a durrantás, kivéve talán a balerinákat és a színikritikusokat. Szűz Máriára vonatkozóan nem születik egyértelmű kinyilatkoztatás.

A lényeg a kapcsolatkeresés, a mesterien bonyolított tévelygés és az arra következő boldog vég. Megtalálja zsák a foltját; a szexmániás lélekgyógyász a szexmániás lélekgyógyásznőt, a biszexuális kliens a szinglivérű menyecskét, a homoszexuális pincér a biszexuális kliens eldobott szeretőjét. Szó esik még egy transzvesztita ismerősről, illetve rózsaszín telefonból áriákat zeng a homoszexuális legény anyukája. A játék fergeteges – a lakossági lét lenyűgöző paródiája.

Balogh Tibor

[magam.magam]

Kosztolányi Dezső Színház, Szabadka

A színházat Szabadka város önkormányzata tartja fenn. Klasszikus városi kőszínház lehetne, ha nem járnának alternatív utakat. Szeptembertől egy frissen felújított, a szükségleteknek megfelelő épületbe költözik a három évvel ezelőtt megújult, jelenleg öt tehetséges fiatal színészből álló társulat.

Mitől különleges a társulat?

Urbán András, igazgató: Ezek a színészek szeretnek próbálni. Műhelymunkában dolgozunk a produkciók létrehozásakor, de a társulat tagjai szervezeten és önállóan is folyamatosan képzik magukat, tanulnak, tréningeznek.

Erős köztetek az összetartás? Barátok vagytok vagy csak munkatársak?

Béres Márta: Andrea, Imre és én már az Akadémia előtt együtt dolgoztunk, később csatlakozott hozzánk Árpád is; összesen tíz éve vagyunk együtt. Lassan felismertük, hogy annyira tömény a szakmai együttlét, hogy mindenkinek szüksége van privát térre, hogy olyan dolgokkal is foglalkozzon, aminek nincs köze a színházhoz.

Urbán András: Amikor felkértem a színészeket, hogy szerződjenek a Kosztolányihoz, akkor ki is emeltem, hogy nem együtt, hanem külön-külön veszem fel őket, és másfajta viszonyban szeretném őket újra látni. Nem vagyunk szekta, professzionális munkatársi viszony van köztünk, a baráti kapcsolat csak ráadás.

Mennyire személyes a Terápia című előadásotok?

Mikes Imre Elek: Az a szép, hogy mi közösen dolgozunk: a rendező nem diktatórikus. Kreatív munka folyik, és közben megismerjük egymást és saját magunkat is. Ez az előadás a Durang-szövegből indult, és odaraktuk mellé a gondolatainkat.

Mészáros Árpád: Házi feladat gyanánt át kellett néznünk bizonyos folyóiratokat, amelyekben receptek vannak arra, hogyan kell például flörtölni. De személyes dolgok, gyerekkori emlékek is belekerültek az előadásba.

Mészáros Gábor: Kis szerepem lévén nem vettem részt a szöveggel foglalkozó próbák mindegyikén, de a terápián igen. A magánéletünkről is beszélgettünk, tanácsot adtunk, segítettünk egymásnak. Hasznosítani tudtam, amit a próbák során tanultam, megváltozott a kapcsolatokról való nézetem.

Ha ti dönthetitek volna, melyik előadásotokat hoztátok volna el?

Mindenki: A Turbo Paradisót.

Erdély Andrea: Többet hoztunk volna. Úgy gondoljuk, hogy mindegyik előadásunk minőséget képvisel. A Terápia sajátos, illeszkedik a szellemiségünkbe, de nem ez az elsődlegesen fontos arcunk.

[lánc.kérd1]

From: Kovács Nemes Andor <Újvidéki Magyar Színház>

To: Varga Tamás <Újvidéki Magyar Színház>

Subject: Re: sörátor

Nem biztos, hogy Tamás túl fogja élni a fesztivált ez után a kérdés után. Egyébként bármelyik sört szeretem, amelyik nem Heineken és amelyiken nem azt írja, hogy 2:1-re győzött az AC Milan a Liverpool ellen a tavalyi Bajnokok Ligájában. Hát, mennyit... kettőt... félóránként.

From: Kovács Nemes Andor <Újvidéki Magyar Színház>

To: Bérczes László <Bárka Színház>

Subject: munka

Amikor legközelebb Szabadkán rendezel, én is játszhatok a darabodban?

[lánc.kérd2]

From: Szűcs Katalin Ágnes <Critikai Lapok>

To: Urbán András <Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház>

Subject: Csehov

Mikor fogtok Csehovot játszani?

From: Urbán András <Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház>

To: Szűcs Katalin Ágnes <Critikai Lapok>

Subject: Re: Csehov

Egy-két évadon belül. Régóta húzódik ez a történet, de most már sorra fog kerülni.

[fókusz]

Kemény kontúrok

A kék madár – Csíki Játékszín

[kör.kérd]

„Érdekes, ugyanakkor nagyon rémisztő történet. Kíváncsi leszek a végére: hogy áll össze egészszé. Itt van a kislányom, hatéves. Más ezt a darabot felnőtt-, és más gyermekszemmel látni...”

„Újszerű megközelítése egy igazán eredeti történetnek. Megdöbbentő, és egyben lenyűgöző alakítások, köztük Fülöp Zoltáné. Ízig-vérig huszonegyedik századi darab. Tetszett!”

„Nagyon nem volt stílusa. Csak akkor élveztem, amikor közel jöttek a színészek és emberibbnek tűntek. Zavartak a fölösleges hanghatások is.”

„A természetnek is meg kell adni az esélyt. De azért ez már túlzás – egy kicsit. Lehet, egyszer valóban megérjük majd, hogy a természet ennyire fellázad ellenünk!?”

D. A. – Kutatóintézeti főállása mellett folytat kritikusai tevékenységet. Önző módon nem az elképzelt olvasónak próbál írni direktbe, hanem elsősorban az foglalkoztatja: neki magának mit mond az adott előadás (és miért és hogyan). Akkor érzi magát elemében, ha az előre elvállalt témáról kiderül: fontos, értelmezésre számot tartó előadás. Közelmúltbéli szívfájdalma, hogy írásbeli házi feladatainak sorából Mohácsi János Képzelt betege kimaradt.

Ha egy ismertetésben azt olvasnám A kék madár valamely előadásának első jeleneteiről, hogy a lepusztult grundon füvező-szipuzó fiatalok között indul a klasszikus mese, és hogy az első jelenetekben az árvaságra jutott, éhező Tytylt és Mytylt édeskés hangú tévéreklámok szembesítik a jaj-de-jó-a-habos-sütemény életérzéssel, majd az Emlékezés Országában mentőágyak és egy trabantroncs társaságában találkoznak halott

szüleikkel – szóval ha ezt így leírva látnám, egészen biztosan arra a következtetésre jutnék: a színpadon maga a didaxis uralkodott el. És könnyen igazolva is látnám ezen benyomásomat, ha további részletekre is kiterjedne a felsorolás, megemlítve – többek között – a gyémántot helyettesítő kézilámpát, az Éjszakát csillagokként elborító izzó vasreszeléket, a madár pusztultát jelezni hivatott csirkecombot.

Ha viszont ezek után megnézném a csíkszeredai előadást – hiszen az előbbieken felsorolt részletek innen valók –, igencsak meglepődnék. (Bár a Frunzã–Grand alkotópáros nevéhez fűződő élményeim azért valószínűleg már korábban is gyanút ébresztettek volna bennem.) A kemény kontúrokkal ki- és átrajzolt történetben ugyanis nem a didaktikus vonatkozások a meghatározók, hanem a sokféle – szemet gyönyörködtető vagy éppen elrettentő – képből, mozgáskompozícióból, fényekből, hangokból, dobogásokból és élőzenéből szőtt színpadi világ, középpontjában a viseltes lakókocsival, csodák és borzalmak titokzatos, zöld fényű helyszínével. Igaz: a tér használata nem minden jelenetben egyformán szerencsés. És igaz az is, hogy a zörejek, kiabálások és olykor a zene is elnyomják, érthetlenné teszik a szöveget. Bár ezzel kapcsolatban leginkább arra gondolnék: hazai pályáján rendben lehetett az akusztika, és talán a műszak takarás nélküli tevékenykedése sem zavarta az összképet. (A válogató szíves személyes közlése megerősítette feltételezéseimet.)

A második rész kidolgozottsága, hatása egyenletesebbnek mutatkozik az első felvonásénál, s némi koherenciateremtő erővel bír visszamenőlegesen is. S egyszer csak feltűnik: már rég el is felejtődött, hogy a – felnőtté válás útjára kényszerült – fiatalok annak idején voltaképpen a boldogság kék madarának keresésére indultak. Az előadás végén pedig maguk is beleenyésznek a minden elhatalmasodó semmibe.

Eleddig három egészen nagyszerű és három figyelemre méltó, de korszakosnak nem mondható Frunzã-bemutatót láttam. Bár A Kék madár nem az előbbieik számát szaporítja, abban mindenképpen bizonyos vagyok: a tíz évvel ezelőtt alapított csíkszeredai társulat fontos állomásához érkezett ezzel az előadással mind tartalmi-repertoárépítési, mind formai – stiláris és játéktechnikai – tekintetben.

Dömötör Adrienne

[spektrum]

Urbán Balázs blogja

Tegnap arról írtam, milyen hosszú gondolkodás után választottam ki egyik-másik meghívandó előadást. A maiakról ez távolról sem mondható el – részint szerencsére, részint sajnos. Szerencsére, hiszen a **marosvásárhelyi Yorick Stúdió** egyetlen premierjét pillanatnyi kétely nélkül hívhattam meg. Nem mintha Gianina Cărbunariu Stop the tempo című drámája picit is közel állna hozzám; ha nem ismerném a szerzőt, első hallásra bizonyosan trendi kortárs német darabnak könyveltem volna el. De Sebestyén Aba ezúttal igazán feszes, erős, izzó atmoszférájú előadást hozott létre a szövegből, s a három egyformán markáns, szuggesztív színészi alakítás – Csiki Hajnal, Nagy Dorottya, Bányai Kelemen Barna – a szöveg divatos banalitásait is feledtetni tudta.

Az előadásban szereplő színészek természetesen a **Tompa Miklós Társulat** előadásaiban is láthatók, s ott is köthetőek igen erős pillanatok a nevükhöz – de nemcsak az övékhez. Igen erős, korban-nemben-szerpkörben rétegzett a marosvásárhelyi társulat, s ha ebből indulunk ki, jobbnál jobb előadásokat kellett volna látnom. De nem láttam. Vállalható, bizonyos szakmai minőséget mindig garantáló produkciók születnek persze, de hiányoznak mind az igazán kiemelkedő, a társulat erejét valóban érvényesíteni képes, mind a valóban izgalmas, erőteljes, akár formai, akár tartalmi szempontból eredetiségre törő bemutatók. Ami leginkább ilyen lehetett volna az évad kínálatából, a Sorin Militaru rendezte Alvás egyértelműen félresiklott: mintha a rendező Jon Fosse darabjában nemigen látott volna többet egyszerű puzzle-nál, s ahelyett, hogy a színészi jelenlét erejét felhasználva próbált volna a szöveg mélyére ásni, színészeit külsődleges, feleslegesen stilizáló játékmódra készítette. A hagyományosabb eszköztárból építkező bemutatók közül mind a Kövesdy István rendezte Dúl-fül..., mind a Kiss Csaba által színre vitt Legyező meghatározó ritmus- és tempógondokkal küzdött (igaz, ez utóbbit pesti vendéjáték alkalmával, az eredetitől lényegesen eltérő térben láttam – ám ez könnyen így alakulhatna Kisvárdán is). Így végül a Török Viola rendezte Hullámzó vőlegényre esett a választásom, részint néhány kitűnő színészi alakítás, részint a jóval feszesebb tempó, a gördülékenyebb lebonyolítás okán. Ám azt a szürreális poézist, mely nemcsak Bocsárdi László rendezéseit jellemzi, hanem Török Viola első Tamási-rendezésének, a Boldog nyárfa-levélnek is fontos erénye volt, hiányoltam az előadásból.

Ha az első esetben szerencsére, a másodikban sajnos egyértelmű volt a választás, a **székelyudvarhelyi Mesél a bécsi erdőről** írván mindkét szócskát használhatnám. A választék szűkös volt, a nem élőben látott nagyszínházi előadásokat megítélhetetlenné tették a teljesen zoom-mentes DVD-k, mégsem bánom, hogy az eklektikus és egyenetlen Ödön von Horváth-bemutatót meghívhattam. Mindig öröm ugyanis tehetséges fiatal rendező munkájával találkozni, még akkor is, ha a tehetség túlhabzik kissé. Zakariás Zalán több stílusréteget vegyít, s nemcsak stílárisan, de minőségileg is eltérő ötletekkel zsúfolja tele a játékot – amire lehet mondani, hogy a kevesebb több lenne, s lehet füstölögni az elemzés vagy a színészvezetés egyenetlenségei okán, de fontosabb észrevenni mindazt, ami igazán ígéretes a rendezői munkában. Ezért is éreztem fontosnak, hogy az ifjú rendező szembesülhessen a – feltételezhetően széles skálán megfogalmazódó – szakmai véleményekkel.

[magam.magam]

Székelyudvarhely

Melyik előadást lett volna jó még látnunk a társulattól?

Carlo Goldoni A patikus című darabját, Csurulya Csongor rendezésében, off programban, mert ez egy mozdítható, szórakoztató, könnyed vásári komédia.

Mi az, amit a következő évadban jobban fogtok csinálni, mint a mostaniban? ☺

Több bemutatónk lesz, és mindent, amit csak lehet, jobb minőségben szeretnénk csinálni, több vendégelőadást hívunk meg, és a drÁMA kortárs színházi találkozó programja is sokkal színesebb, erősebb lesz, ha terveinket teljesen fel nem borítják a válság okán jelentkező megszorítások. Szokás szerint megpróbáljuk kielégíteni mindenki (a nézők, a szakma) igényét – miközben igyekszünk folyamatosan javítani a művészi színvonalon –, ami viszont sok kompromisszummal is jár.

Mi a jó abban, hogy otthon élték, dolgoztok?

Hogy itthon vagyunk. S tényleg csak ennyi, mert sem az anyagiak, sem az adott körülmények nem adnak túl sok okot az elégedettségre.

Melyik az a mostanában látott előadás, ami nem hagy nyugodni titeket? ☺

Engem személy szerint a saját előadásaink nem hagynak nyugodni. A többi vagy élvezem, vagy elfelejtem. ☺

Válaszolt: Nagy Pál, igazgató

[találkozásaim]

Nánay István blogja

Lujzika

Alig egy hete beszéltem vele. Rossz lelkiismerettel hívtam, mert több hónapja nem tudakozódtam felőle. Tizenöt éve abbahagyta a színészetet. Klasszikus értelemben vett tragika volt, aki a szegény kisemberek tucatjait és a vígjátéki szerepek sokaságát is hitelesen játszotta el. 1994-ben Spiró György Az imposztorában lépett fel Kisvárdán, s abban az évben sok kitüntetéssel és díjjal mellé megkapta a fesztivál életműdíját.

Látása ekkoriban már oly mértékben megromlott, hogy az már színpadi biztonságát kezdte ki. Lujzika nem kért a betegségéből adódó kiszolgáltatottságból. Akkor mondta ki a nemet, s hagyta ott a kolozsvári színházat, amikor még nagy és fontos szerepeket játszott. Tompa Gábor azóta többször kapacitálta, hogy egy-egy szerepet vállaljon el, nem állt kötélnek.

Egymaga él egy mini-blokkház legfelső emeletén. Lányai, unokái Magyarországon vannak, férjét néhány éve veszítette el. Mégsincs egyedül. Ha ő nehezen is mozdul ki kicsiny lakásából, sokan látogatják. Kollégák, ismerősök, fiatalok és idősek. Gimnazisták keresik meg, hogy felkészítse őket a színészi pályára. Akiknek sikerül a felvételi vizsga, vagy már játszanak, vissza-visszamennek, beszámolnak előmenetelükről. S persze a fogyatkozó kortársak közül is jó párral tartja a kapcsolatot.

Nyolcvanon túl is minden iránt érdeklődik. Kristálytisza véleménye van a színészetéről, a színházról, az emberekről, a világról. Pontosan és kíméletlen őszinteséggel fogalmaz. Lelkesedik a jóért és szépért, kíméletlenül elítéli, ami tőle idegen. S legnehezebb napjaiban is humorral és öniróniával képes látni és láttatni a dolgokat.

Amikor meglátogatom vagy telefonálok neki, hálás, hogy „nem felejtesz el, mert mindenki csak addig él, amíg emlékeznek rá, de ez a színészre sokszorosán igaz”. Valójában én leszek minden beszélgetésnél több. Gyakran hívom akkor, ha nekem van szükségem az ő okos, józan és megértő szavára. A korholásra, a dicséretre, a biztatásra. A szeretetere.

Több mint húsz éve Harag György emléke hozott össze bennünket, addig távolról, színészként tiszteltem. Ő Harag egyik legközelebbi barátja volt, én a rendező-pedagógusról írtam könyvet. Miközben interjút készítettem vele, egyre több közös pontot találtunk abban, ahogy az életet látjuk és éljük.

Amikor legutóbb Kolozsváron nála jártam, ott találtam egy másik Harag-színészt, Barkó Györgyöt, akivel nagyon sok darabban voltak partnerek. Pillanatok alatt felforrósodott a levegő, s a sok közös emlék visszafiatalította a két színészt – és jómagamat.

Legutóbbi beszélgetésünket ezzel zárta: „évek óta be nem teszem a lábom a színházba, de szeptemberben mégis csak megnézem a kolozsvári új stúdióépületet.” Hiába, a szíve csak visszahúzza sikerei színhelyére.

[találós.kérd]

Milyen menüt kínált a marosvásárhelyi Tompa Miklós Társulat az évad első premi-erjén?

Suba Málé, Suba Kása,
Suba Hurka. (A szegény
ember három fia, Király
Kinga Júlia A szerencse fia
című mesejátékának szerep-
lői. Osbennutató, rendező:
Király István)

Hogyan reagál Kövesdy István társulatvezető, ha a művészek a társulati gyűlésen fejére olvassák sérelmeiket?

Dül-fül, és elnémul. (Ing-
mar Bergman: Dül-fül és
elnémul, rendező: Kövesdy
István)

Kiknek nincs esélye aludni az előadás szünetében sem a gyermekszereplők randalírozása miatt?

Az Alvás színészeinek. (Jon
Fosse: Alvás, rendező: Sorin
Militaru)

[itt.ott]

Az én színházam – Trill Zsolt

Biztosan sajnáljátok, hogy az eső miatt elmaradt a Tragédia-előadás.

A mi színházunkban minden előadás rettenetesen fontos. Van úgy, hogy évekre elfelejtődnek előadások, amiket bármikor elő tudunk venni, ezért mindig van valamilyen szintű frissessége a dolognak, éberem tartja az embert. A Tragédia, amit még 1998-ban mutattunk be, most azért lett volna talán jó, mert egy évvel ezelőtt játszottuk utoljára. Annak idején nagyon-nagyon sokat játszottuk, és ez akarva-akaratlanul is lerakódik, nyomot hagy az emberben. Persze bizonyos dolgok eltűnnek, de az előadás lényegét tekintve mindig ott munkálkodik belül. Most, amikor újra elővettük a Tragédiát, egy csomó dologgal szembesültünk, hogy mit kéne másképp csinálni. Jó volt megtudnunk, hogy a római és a görög szint valahogy meg kell oldanunk. Ma is lett volna egy kicsi lépés afelé, hogy ezt megtegyük. És még az az öröm is benne van, hogy együtt játszhatunk a beregszásziakkal...

Melyik a te színházad most? Beregszász vagy Debrecen?

Hát nézd, a beregszászi mindig az én színházam lesz, engem innen ki lehet rúgni, el lehet küldeni, elmehetek, de ez akkor is az én színházam. Ezt senki nem tudja elvenni tőlem.

De Debrecenre nem mondod ugyanezt...

Ez alakulóban van. Voltak már olyan pillanatok, amikor jól éreztem magam, de még nem tudom azt mondani, hogy az én színházam. Nézd, emberek jöttek ide össze sok-sok helyről, és hatunk egymásra, jobb vagy rosszabb értelemben. Ezt a harcot meg kell vívni, de látok előrelépést, például azt, hogy izgalmas rendezőket hívnak a színházba.

De meg is akarod vívni a harcot? Maradsz?

Hogy meddig maradok? Ha ezt tudnám, én lennék a legboldogabb. Számomra az a legizgalmasabb Debrecenben, hogy találkozhatok olyan rendezőkkel, akikkel Beregszászban nem biztos, hogy tudnék... Például Rizsakovval dolgozni a Viharban lenyűgöző élmény volt: imádja a színészt, nem telepszik rá, kérdéseket tesz föl saját magának, nekünk, a nézőknek, lényegi kérdéseket. Úgyhogy emiatt nagyon jól érzem magam, de azért a debreceni még nem az én színházam...

S. M.

A telefónál Vidnyánszky Attila, a beregszászi színház főrendezője:

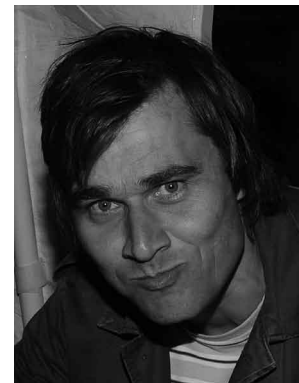
A színházunk úgy működik, ahogy tizenöt éve folyamatosan, és ahogy a továbbiakban is fog. Rengeteg a tájékoztatásunk és a külföldi vendégszereplés, mert ezekből tartjuk fenn a színházat. Csinálunk közös produkciókat és bérletet a debreceni színházzal. Jól megy a beregszászi színháznak, és ugyanakkor nem jól is, mert épületünk továbbra sincs. Az idei évad legnagyobb eseménye az volt, hogy felújítottuk Az ember tragédiáját. A jövő évad különlegessége lesz, hogy Alexander Belozub egy ukrán klasszikus darabot rendez nálunk. Szeptemberben egy hétig a moszkvai Mejerhold Fesztiválon veszünk részt a Gyilkosság a székesegyházban című előadásunkkal, amit idén nyáron a pécsi domban fogunk felújítani, és Debrecenben és Beregszászon is műsorra kerül majd. Nyáron még lesz egy bemutatónk Gyulán, az Ahogy tetszik, amit a jövő évadban bérletben játszunk Debrecenben. Egyébként mi minden előadásunkat műsoron tartjuk, minden marad, még az 1994-es Godot-ra várva is.

Melyik premier időpontja egyezett meg a darab történeisének naptári idejével?

„Az Urjézus ezelőtt három nappal született.” (Tamási Aron Hullámzó völgyén – színpadi játék, Bemutató: 2008. december 28. Rendező: Török Viola)

Ki az a színész, akinek a nevét többször kifejezték vagy átkeresztelték egy premier beharangozása során?

Bokor Barna, aki a Szomorú vasárnapban a két főszerepen kívül minden más alakot eljátszik. (Rendező: Kincses Elemér)

Találós-kérdezett
Kiss Éva
Evelyn,
irodalmi
titkár

Melyik az az előadásunk, melynek alkotói a legtöbb kitüntetést birtokolják?

Závada Pál: Bethlen – Történelmi játékok Móricz Zsigmond regényei nyomán, előbemutató: 2009. május 15., rendező: Kovács István. 1 Kossuth-díj és 1 Prima Primissima-díj (Závada Pál), 2 József Attila-díj (Závada Pál és Kovács András Ferenc dramaturg), 3 Jászai Mari-díj (Szeles Ferenc és Györfly András színművészek, Dobré-Kóhaya Judit tervező), 2 EMKE Kovács György-díj (Szeles Ferenc és Györfly András), 1 Nádasy Kálmán-díj (Demény Attila zeneszerző), valamint számos fesztiváldíj, alkotói ösztöndíj, nivódj stb.

[mai.program]

[blitz]

- 11,00 Szakmai megbeszélés
Művészetek Háza
- 15,30 Gianina Cărbunariu
Stop the tempo
(versenyprogram)
Yorick Stúdió, Marosvásárhely
Rákóczi-terem
- 17,30 Ödön von Horváth
Mesél a bécsi erdő
(versenyprogram)
Tomcsa Sándor Színház,
Székelyudvarhely
Művészetek Háza
- 21,00 Tamási Áron
Hullámzó vőlegény
(versenyprogram)
Nemzeti Színház
Tompai Miklós Társulata,
Marosvásárhely
Várszínpad

A címlapon:

Jelenetkép (*A kék madár*) és
Ralbovszki Csaba (*Terápia*)

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának
napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Szerkesztők: **Markó Róbert, Sőregi Melinda**

Munkatársak: **Kovács Bertalan, Sztrókay András**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Szakmai tanácsadó: **Nánay István**

Nyomdai előkészítés: **Jurás László**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Oktatási és Kulturális Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap,
Kisvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap,
Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

Retrospektív – versenyen kívül

Még egyszer hátulról — Újvidék

Hauser Adrienne
zongoraestje

Ööö... Hogy is hívják?

Mindhalálíg Beatles — Szatmárnémeti